

Sygn. akt **IIK 190/13 (1 Ds. 787/13)**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W.dnia 18.09.2013r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Kochan

Protokolant: Magdalena Wujda

**przy udziale I. S. - Prokuratora Prokuratury Rejonowej dla Wrocławia - Śródmieście
po rozpoznaniu sprawy:**

P. J.

syna M. i K. z domu P.

urodzonego (...) w W.

oskarżonego o to, że:

I. w dniu 4 lutego 2013 r. w miejscowości w podwórku przy ul. (...)W dniu 04 lutego 2013 roku we W.w podwórku przy pl. (...)znieważył funkcjonariusza Policji M. B., słowami powszechnie uważanymi za obelżywe podczas i w związku z pełnieniem przez niego obowiązków służbowych,

tj. o czyn z art. 226 § 1 k.k.

II. w dniu 4 lutego 2013 r. w miejscowości w podwórku przy ul. (...)W tym samym miejscu i czasie jak w punkcie I groził funkcjonariuszowi Policji M. B.pozbawieniem życia, czym wzbudził u niego uzasadnioną obawę, że groźby te zostaną spełnione,

tj. o czyn z art. 190 § 1 k.k.

* * *

I. uniewinnia P. J.od czynów opisanego w pkt I i II części wstępnej wyroku;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. L. S. 723,24 zł (w tym 23% VAT, tj. 135,24) tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu;

III. na podstawie art. 632 k.p.k. kosztami procesu obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt Sygnatura

UZASADNIENIE

Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

P. J.został oskarżony o to, że wraz z inną osobą w dniu 4 lutego 2013 r. we W.w podwórku przy ul. (...)znieważył funkcjonariusza Policji M. B.słowami powszechnie uważanymi za obelżywe podczas i w związku z pełnieniem przez niego obowiązków służbowych, tj. o czyn z art. 226 § 1 k.k. oraz o to, że w tym samym miejscu i czasie groził

funkcjonariuszowi Policji M. B. pozbawieniem życia, czym wzbudził u niego uzasadnioną obawę, że groźby te zostaną spełnione, tj. o czyn z art. 190 § 1 k.k.

P. J. nie był na miejscu zdarzenia, a z P. Ł. była inna osoba – brat oskarżonego P. J. (1).

P. J. (1) przedstawił się jako P. J. i tym imieniem i nazwiskiem podpisywał wszystkie dokumenty, łącznie z wnioskiem w trybie art. 355 k.p.k.

Jego dane w całym postępowaniu przygotowawczym nie zostały potwierdzone, zweryfikowane, a P. J. nigdy nie został wylegitymowany.

W postępowaniu przed Sądem powołano biegłego z zakresu pisma ręcznego. Biegły ustalił, że pisma w postępowaniu przygotowawczym nie zostały sporządzone lub podpisane przez oskarżonego. Obaj pokrzywdzeni na sali sądowej byli pewni, że oskarżony nie jest osobą, którą zatrzymali.

Jak wynika z opinii sądowno-psychiatrycznej oskarżony jest upośledzony w stopniu lekkim i ma organiczne zaburzenia osobowości. Oskarżony (ur. 1973) jest rencistą II grupy, kawalerem.

Dowód:

Wyjaśnienia oskarżonego P. J. – k. 112

Zeznania świadka M. B. – k. 24, 112-113

Zeznania świadka K. G. – k. 41, 113

Zeznania świadka J. M. – k. 114

Opinia sądowno-psychiatryczna – k. 103-105

Opinia grafologiczna – k. 137-156

Dokumenty i protokoły pobrań pisma – k. 126, 134-135

Zdjęcie P. J. (1) – k. 93

Oceniając materiał dowodowy Sąd dał wiarę wszystkim zebranym w sprawie materiałom dowodowym poza wyjaśnieniami „oskarżonego” w postępowaniu przygotowawczym, ponieważ składał je P., a nie P. J.. Zarówno wyjaśnienia P. J. w postępowaniu przed Sądem, jak i zeznania pokrzywdzonych, którzy byli pewni, że to nie oskarżony był sprawcą, oraz opinia biegłego grafologa, której Sąd zasięgnął, niezbicie wskazują, że oskarżony nie jest on osobą, która popełniła zarzucane mu czyny.

Sąd miał sposobność zauważyć u oskarżonego pewne deficyty poznawcze. Miał trudności z formułowaniem zdań, nie pamiętał, jakie miał wykształcenie i pomimo że został przyprowadzony przez matkę swojej dziewczyny, nie potrafił wskazać, kim ona jest. Z tych powodów Sąd dopuścił dowód z opinii sądowno-psychiatrycznej. Jak wynika z ustaleń biegłych, oskarżony wykazuje niski zasób wiadomości, ubogie słownictwo, niezrozumienie trudniejszych pojęć, sugestywność, lekkomyślność, trudności w przewidywaniu skutków swego działania, niski krytycyzm w ocenie swego stanu i możliwości. Cechuje go płytka uczuciowość wyższa, infantylne postawy dążeniowe, niedojrzałość społeczna, kierowanie się doraźną motywacją. U oskarżonego biegli stwierdzili upośledzenie w stopniu lekkim i organiczne zaburzenia osobowości. Biegłe przypisały mu art. 31 § 2 k.k.

Mało informacyjne odpowiedzi, niepełna orientacja i spowolniały psychomotorycznie kontakt nie odbierały jednak przymiotu wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego składanym w postępowaniu przed Sądem. Jak oskarżony podał:

„mnie tam nie było. Uważam, że za mnie podał się mój brat P.”. Nie wiedział, gdzie P. mieszka, bo go nie spotyka. Pierwszy zdarzyło się, że brat się za niego podał. Oskarżony nie znał osoby, która się nazywa P. Ł.. Sąd odczytał wyjaśnienia składane w postępowaniu przygotowawczym, oskarżony zaprzeczył, by je składał i po okazaniu mu podpisu na protokole podał: „to nie ja składałem te wyjaśnienia, to nie jest mój podpis, ja nie umiem pisać”.

Świadek M. B. funkcjonariusz policji, który dokonywał zatrzymania w postępowaniu przed Sądem podał: „**pierwszy raz widzę oskarżonego, pierwszy raz go kojarzę**”. Odnośnie danych osobowych objaśnił, że „prawdopodobnie dane osobowe zostały potwierdzone przez współsprawcę, który posiadał dokument.” Podtrzymał zeznania złożone w postępowaniu przygotowawczym i pytany o okoliczność legitymowania podał, że „mówiąc o legitymowaniu chodziło mi o ustalenie danych osobowych. Zdarzało mi się wcześniej, że dane potwierdzał współsprawca”. Nie wie, jak wyglądało dalsze prowadzenie postępowania przygotowawczego i czy dokument tożsamości ostatecznie ustalono. **Po okazaniu karty, na której uwidoczniono P. J. (1), świadek podał, że sprawcą „prawdopodobnie była to osoba, która jest uwidoczniiona na zdjęciu”.**

Także świadek K. G., drugi funkcjonariusz policji **nie kojarzył oskarżonego z żadnym zdarzeniem. Po okazaniu mu zdjęcia P. J. (1) podał „prawdopodobnie była to osoba, która jest uwidoczniiona na zdjęciu”.** Świadek nie pamiętał, czy na miejscu widział jakiegokolwiek dokumenty tych osób.

Świadek J. M., że oskarżony jest konkubentem mojej córki. Na zdjęciu (k. 93) rozpoznała brata oskarżonego i poinformowała, że w godzinach rannych, gdy córka była sama w domu „przyszedł P. J. z kolegą i twierdzili, że są policjantami i że mają P. doprowadzić do Sądu. Dodam, że wcześniej P. chciał od niego dowód osobisty”. Jak podała: „on kursuje po całej Polsce, dodam, że niedawno przyszło coś z L., bo on podał się za P.. Sprawa została umorzona”.

Z uwagi na wyjaśnienia oskarżonego w postępowaniu przed Sądem i treść zeznań świadków Sąd postanowił dopuścić dowód z opinii biegłego z zakresu pisma ręcznego na okoliczność, czy podpis nakreślony na protokole z przebiegu badania stanu trzeźwości oraz protokole zatrzymania, a nadto na innych wskazanych przez Sąd kartach został nakreślony przez oskarżonego czy też przez P. J. (1). W związku z powyższym Sąd zwrócił się do Urzędu Miejskiego W. Wydział Spraw Obywatelskich z prośbą o przesłanie kopii wniosku P. J. (1) o wydanie dowodu osobistego (...) oraz innych pism kreślonych piórem przez P. J. (1) w celu przeprowadzenia badań grafologicznych.

Z wiarygodnej, rzetelnej i metodologicznie poprawnej opinii grafologicznej wynika niezbicie, że wszystkie inkryminowane podpisy w postępowaniu przygotowawczym złożył P. J. (1).

W takich okolicznościach poszukiwanie kolejnych świadków nie miało znaczenia. Dodać trzeba jednak, że Sąd usiłował wezwać na sprawę obu wówczas zatrzymanych, tj. P. J. (1) i P. Ł..

Niewątpliwie błędem w postępowaniu przygotowawczym było niezweryfikowanie danych podanych przez zatrzymanego. Funkcjonariusze zatrzymujący Ł. i J. (P.) nie wylegitymowali J., przyjęli od niego dane ustne i dalej już ich nie potwierdzali, nie zrobili tego również prowadzący dochodzenie w sprawie.

Jak wynika z ustawy o Policji (art. 15.1.1) policjanci wykonując czynności mają prawo legitymowania osób w celu ustalenia ich tożsamości. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 26 lipca 2005 r. (Dz. U. Nr 141, poz. 1186) określiło sposób postępowania oraz wzory dokumentów stosowanych przy wykonywaniu przez policjantów uprawnień określonych w tym artykule. Ustalenie przez policjanta tożsamości osoby legitymowanej następuje zatem na podstawie: dowodu osobistego, paszportu, zagranicznego dokumentu tożsamości, innego niebudzącego wątpliwości dokumentu zaopatrzonego w fotografię i oznaczonego numerem lub serią lub oświadczenia innej osoby, której tożsamość została ustalona na podstawie jednego z wymienionych dokumentów. Policjant może odstąpić od legitymowania osoby, która jest mu znana osobiście. Czynność legitymowania powinna być udokumentowana w notatniku służbowym lub na odpowiednim nośniku technicznym albo w notatce służbowej. Określona dokumentacja powinna zawierać: datę, czas, miejsce i przyczynę legitymowania oraz dane osoby legitymowanej, a mianowicie jej imię (imiona) i nazwisko oraz adres zamieszkania lub pobytu, numer PESEL, a w przypadku braku informacji o numerze PESEL: datę i miejsce urodzenia oraz imiona rodziców i nazwisko rodowe, a także rodzaj i cechy identyfikacyjne

dokumentu, na podstawie którego ustalono tożsamość. Nie budzi najmniejszych wątpliwości, że Policja z mocy art. 244 k.p.k. ma prawo zatrzymać osobę podejrzaną, jeżeli istnieje uzasadnione przypuszczenie, że popełniła ona przestępstwo, a zachodzi obawa ucieczki lub ukrycia się tej osoby albo zatarcia śladów przestępstwa bądź też nie można ustalić jej tożsamości albo istnieją przesłanki do przeprowadzenia przeciwko tej osobie postępowania w trybie przyspieszonym. Z zatrzymania sporządza się protokół, w którym należy podać imię, nazwisko i funkcję dokonującego tej czynności, imię i nazwisko osoby zatrzymanej, a w razie niemożności ustalenia tożsamości - jej rysopis oraz dzień, godzinę, miejsce i przyczynę zatrzymania, z podaniem, o jakie przestępstwo się ją podejrzewa. Niezwłocznie po zatrzymaniu osoby podejrzaney należy przystąpić do zebrania niezbędnych danych, a także o zatrzymaniu zawiadomić prokuratora.

Jeżeli osoba zatrzymana podaje swoje dane wyłącznie ustnie, a nie jest to osoba znana funkcjonariuszowi osobiście, należy zweryfikować dane osobowe przez nią podawane. P. J. (1) wprowadził w błąd funkcjonariuszy i złożył wniosek poddał się karze jako swój brat, dzięki czemu, a jak można przypuszczać, chciał uniknąć odpowiedzialności karnej. Nadmienić trzeba, że również doprowadzenie przez funkcjonariuszy Policji do komendy w celu ustalenia tożsamości osoby, która odmówiła podania danych personalnych, nie stanowi przekroczenia ich uprawnień i obowiązków.

Jest oczywiste, że takie działanie pozwala na realizację celów postępowania karnego, między innymi wyrażonych w art. 2 § 1 k.p.k., a mianowicie takie ukształtowanie postępowania karnego, aby sprawca przestępstwa został wykryty i pociągnięty do odpowiedzialności karnej, a osoba niewinna nie poniosła tej odpowiedzialności.

Z uwagi na powyższe ustalenia, a mianowicie, że oskarżony z całą pewnością nie jest osobą, która była sprawcą zarzucanych mu czynów, Sąd uniewinnił P. J. od obu czynów opisanych w pkt I i II części wstępnej wyroku.

Z uwagi na to, że oskarżonemu przyznano obrońcę z urzędu, Sąd zasądził na jego rzecz koszty taryfowe w wysokości 723,24 zł (w tym 23% VAT, tj. 135,24) tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu. Wobec tego, że oskarżony został uniewinniony, Sąd na podstawie art. 632 k.p.k. kosztami procesu obciążył Skarb Państwa.